

Arrest

nr. 148 052 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 11 april 2011 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 oktober 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat zij gehuwd is met een Belg, nl de heer Glenn Driessens. Echter, betrokkene verklaart zelf dat de heer Driessens verhuisd is naar Manchester (VK) zodat we kunnen stellen dat er van een gezinscel geen sprake meer is. Dit element kan bijgevolg niet langer aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Voor wat betreft de bewering dat het verblijfsrecht van betrokkene niet werd ingetrokken, dient er het volgende opgemerkt te worden; uit de stukken die betrokkene in bijlage bij onderhavige aanvraag voegt, blijkt dat op 01.09.2010 door de stad Antwerpen een attest van afneming werd opgemaakt. Haar verblijfskaart werd afgenomen daar zij ambtelijk werd afgeschreven bij collegiaal besluit sedert 29.07.2010. Betrokkene kan dus niet volhouden dat zij niet op de hoogte was van het feit dat zij niet langer legaal in het land verbleef. Temeer daar zij op 01.09.2010, dus op dezelfde dag dat het attest van afneming werd opgemaakt, een herinschrijving vraagt. Daaropvolgend wordt er door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21.09.2010 aan de stad Antwerpen meegedeeld dat, indien de woonstcontrole positief is, zij een nieuwe bijlage 19ter mag indienen en dat als alles verder in orde blijkt, zij opnieuw in het bezit mag gesteld worden van een F-kaart. Echter, de woonstcontrole die werd uitgevoerd door de wijkagent blijkt negatief te zijn zodat betrokkene niet heringeschreven wordt. Betrokkene verblijft dus niet langer legaal op het grondgebied en dit sinds de intrekking van haar verblijfsdocument. Het is evident dat wanneer een persoon niet langer over een geldige verblijfstitel beschikt, hij/zij niet langer op legale wijze in het land verblijft aangezien hij/zij zijn/haar legaal statuut niet langer kan aantonen met een geldig document.

Verder beweert betrokkene dat zij op financieel gebied het slachtoffer is geweest van huishoudelijk geweld en dat zij voortdurend verontrust wordt door deurwaarders, aanmaningen van advocaten en schuldeisers van de heer Driessens. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Uit een schrijven van het CAW Metropool van 13.10.2010 blijkt dat zij betrokkene hebben doorverwezen voor verdere hulp naar OCMW Schuldbemiddeling en naar een aanvraag voor prodeo-advocaat. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat zij gevolg heeft gegeven aan dit advies en daadwerkelijk hulp heeft gezocht om alzo haar (financiële) problemen te proberen op te lossen.

Verder wenst betrokkene het statuut van arbeidsmigrant aan te vragen. Echter, om het statuut van arbeidsmigrant te kunnen verkrijgen dient betrokkene hiervoor de geëigende procedure te volgen.

Wat betreft de bewering dat betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene, zoals reeds hoger vermeld, sinds 01.09.2010 illegaal in België verblijft. Aangezien zij dus geen recht meer heeft op een legaal verblijf, dient betrokkene alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Betrokkene haalt aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om terug te keren naar haar land van herkomst, waarmee zij geen enkele binding of relatie meer onderhoudt. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot

regularisatie. Immers, betrokkene zou sinds 2003 in België verblijven, en verbleef dus ruim 31 jaar in Marokko. Betrokkenes verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beweert verder dat het onmogelijk zou zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die gelden in Marokko, gelet op haar lange afwezigheid. Echter, betrokkene legt geen bewijs voor om deze bewering te staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. De loutere bewering dat het onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in Marokko omwille van administratieve redenen, kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat zij op basis van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur tewerkgesteld is bij Dienstenhuis Mechelen CVBA. Dit element vormt echter geen buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang betrokkene zich in legaal verblijf bevond. Vermits betrokkene sinds 01.09.2010 niet langer legaal in België verblijft, vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt een beetje Nederlands, beheerst perfect de Franse taal, is werkwilg, bezorgt niemand ook maar enige last, is zeer geliefd door haar omgeving, heeft een goede verstandhouding met de verhuurder en de burens en is nooit in aanraking gekomen met de politie) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

1.3. Op 21 oktober 2014 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoekster verklaart ter terechtzitting dat zij op 23 april 2015 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie op grond van gezinshereniging in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij ontkent dit niet ter terechtzitting.

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking van het bestreden bevel tot gevolg heeft, is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig gegeven werd of niet. De beoordeling om een beslissing uit het rechtsverkeer te halen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad (cf. RvS 2 juli 2014, nr. 10.626). Deze beoordeling dringt zich in casu op, gelet op het precair karakter van het attest van immatriculatie en om te verhinderen dat er alsnog rechtsgevolgen worden gekoppeld aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad merkt hierbij nog op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren met als wettelijke grondslag artikel 7 van de Vreemdelingenwet in geval van een gebeurlijke negatieve beslissing inzake de vestigingsaanvraag.

3. Over de gegrondheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In eerste middel werpt verzoekster op *“Schending van het beginsel van de redelijke termijn - Schending van artikel 6.1 E.V.R.M.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“In casu kan men spreken van de schending van het algemeen rechtsbeginsel om te beslissen binnen een redelijk termijn.

“Wanneer een overheid een beslissing moet nemen, zoals wanneer de DVZ moet oordelen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, moet ze deze nemen binnen een redelijke termijn. Dat geldt wanneer de wet geen beslissingstermijn voorziet waarvan overschrijding een gevolg heeft. De verplichting om te beslissen binnen een termijn is een algemeen rechtsbeginsel. Het roept voor de overheid een verplichting in het leven waarvan iedereen met een persoonlijk en rechtstreeks belang de schending ingeroepen kan worden voor de hoven en rechtbanken. Men kan de overheid laten verplichten om te beslissen voor zover ze nog bevoegd is om een beslissing ter zake te nemen, rekening houdend met de tijd die verstreken is. Welke termijn redelijk is, moet in het concrete geval bepaald worden rekening houdend met de elementen eigen aan de zaak: de complexiteit, de noodzakelijke opzoekingen, eventuele urgentie, het gedrag van de bestuurde en elke rechtvaardiging die de beslissing vertraagt heeft en waarvan de overheid bewijs levert.” (HvB Brussel, 2012/AR/115, 16.06.2014).

In het arrest van het Hof van Beroep te Brussel (HvB Brussel, 2012/AR/115, 16.06.2014) had de DVZ meer dan een jaar na de aanvraag nog geen beslissing genomen.

Mijn verzoekster dient op 13.04.2011 via haar raadsman een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Wet d.d. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25/2 van het KB 08.10.1981 (technische regularisatie) om alsnog haar verblijf (terug) te regulariseren.

Op 26.01.2012 verklaart verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk om deze dan terug in te trekken op 23.03.2012. Het beroep dat door verzoekster binnen de maand na de bestreden beslissing van 26.01.2012 werd ingediend werd doelloos verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijna drie jaar later op 17.01.2015 wordt een nieuwe beslissing van verwerende partij betekend aan mijn verzoekster, m.n. de bestreden beslissing van 21.10.2014.

Sinds de indiening van de aanvraag tot op heden heeft de procedure 3 jaar en 9 maanden geduurd. De onredelijke lange duur is duidelijk enkel te wijten aan verwerende partij. De zaak is tevens niet ingewikkeld of bijzonder om een dergelijke lange duur te kunnen verantwoorden.

Een eventuele overbelasting van verwerende partij kan hier tevens geen geldige reden zijn, het is de verplichting van de Belgische Staat om zichzelf van adequate middelen te voorzien om aan zijn verplichtingen te voldoen.

Gedurende heel die tijd leeft mijn verzoekster in de grootste onzekerheid en dacht zij zelfs, na de intrekking van de eerste beslissing van verwerende partij, dat er een positieve beslissing zou worden genomen.

De redelijke termijn is in casu duidelijk overschreden en dient de bestreden hierdoor vernietigd te worden.

Het middel is ernstig en gegrond”.

3.2. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.3. Verzoekster toont niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing, die haar verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Het eerste middel is niet gegrond.

3.4. In een tweede middel werpt verzoekster op:

“Schending van de formele en materiële motiveringsplicht

- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- Schending van artikel 25/2 KB 08.10.1981

- Schending van de omzendbrief 21.06.2007”.

Verzoekster betoogt na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht als volgt:

“De motivering van de beslissing is gebrekkig en niet volledig gemotiveerd. Verwerende partij heeft niet op alle elementen in het dossier geantwoord.

Verzoekster heeft in haar aanvraag zowel de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de toepassing van artikel 25/2 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 ingeroepen. 8

Het is niet duidelijk of verwerende partij verwijst naar artikel 25/2 van het K.B. van 08.10.1981. Hij stelt enkel dat mijn verzoekster illegaal verblijft in België en zodoende het grondgebied dient te verlaten. Doch motiveert hij niet of mijn verzoekster onder de toepassing valt van de voorwaarden van het K.B. van 08.10.1981, m.a.w. waarom zij niet de aanvraag volgens de procedure van het voormeld Koninklijk Besluit en de omzendbrief van 21.06.2007 kan volgen.

Bij de aanvraag meende zij dat zij nog steeds een verblijfsrecht had op grond van haar huwelijk (dat trouwens niet ongeldig is verklaard). Weliswaar is het verblijfsdocument van verzoekster van haar afgenomen omwille van een administratieve handeling, m.n. de ambtshalve schrapping uit het bevolkingsregister door de College van Burgemeester en Schepenen maar werd haar verblijfsrecht op basis van haar huwelijk niet ingetrokken. Dit impliceert dat zij haar verblijfstoestand te allen tijde overeenkomstig artikel 25/2 van het K.B. kan regulariseren (dus vanuit België) of dit tenminste een buitengewone omstandigheid vormt.

De term 'regulariseren' op het document duidt op de uitklaring van het verblijfsstatuut via de gemeente, bijvoorbeeld de afgifte van ander verblijfsdocument of herinschrijving in het Rijksregister

Verder stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat “Daaropvolgend wordt er door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21.09.2010 aan de stad Antwerpen meegedeeld dat, indien de woonstcontrole positief is, zij een nieuwe bijlage 19ter mag indienen en dat alles verder in orde blijkt, zij opnieuw in het bezit mag gesteld worden van een F-kaart. Echter de woonstcontrole die werd uitgevoerd door de wijkagent blijkt negatief te zijn zodat betrokkene niet heringeschreven wordt.”

Verzoekster is vrij formeel. Het moge duidelijk zijn dat verzoekster alles in het werk heeft gesteld om haar administratief in orde te stellen. Zo diende zij op datum van 30 augustus 2010 een adreswijzing in nadat zij en haar echtgenoot ambtelijk geschrapt werd. Twee dagen later werd een attest van afneming (bijlage 37) aan verzoekster afgeleverd met de mededeling dat na een positieve woonstcontrole zij opnieuw zal ingeschreven worden.

Dit attest dekt een verblijf van 8 dagen. Verzoekster bood zich binnen de achtdagen terug aan bij het stadsbestuur van Antwerpen te 2000 aan de Lange Gasthuisstraat 21, doch tevergeefs. Daar deelde zij haar mee dat de wijkagent nog dient langs te komen en zij diende af te wachten tot zij hiervan bericht kreeg.

Dat verzoekster tot op heden op hetzelfde adres woont en verblijft en dat een dergelijk bericht tot op heden niet heeft ontvangen.

Volgens de bestreden beslissing een negatieve woonstcontrole zou hebben plaatsgevonden, doch nergens blijkt dat er een woonstcontrole zou zijn uitgevoerd of hebben plaatsgevonden, wanneer deze werd uitgevoerd en door wie. Minstens blijkt evenmin uit dat verzoekster hiervan een bericht of in kennis werd gesteld van deze negatieve woonstcontrole.

Dat de bestreden beslissing dan ook in feite niet afdoende werd gemotiveerd en deze motivering derhalve niet overeenstemt met de werkelijkheid. 9

De term 'regulariseren' op het attest van afneming duidt op de uitklaring van het verblijfsstatuut via de gemeente, bijvoorbeeld de afgifte van ander verblijfsdocument of herinschrijving in het Rijksregister.

Verzoekster was in de overtuiging en nog steeds dat zij over een geldig verblijfsrecht beschikte, temeer dat haar identiteitskaart geldig was tot in het jaar 2014.

Hoe dan ook verzoekster heeft als een normaal voorzichtig en redelijk persoon haar wettelijke verplichtingen wel degelijk voldaan.

De procedure omschreven in het omzendbrief van 21.06.2007 werd eveneens niet gevolgd. Dat in het geval de vreemdeling niet zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig de omzendbrief 21.06.2007 een bijlage 40 (beslissing tot niet in overwegingneming) wordt afgeleverd door de gemeente of bij een woonstcontrole. Dat dit tot op heden nog steeds niet gebeurd is dewelke impliceert dat verzoekster onder de voorwaarden van artikel 25/2 van het KB 08.10.1981 valt en dus sprake is van een buitengewone omstandigheid. Dat verweerder met de beslissing van d.d. 21.10.2014 de aanvraag ontvankelijk had moeten verklaren om dan over de grond uit te spreken.

Dat verzoekende partij nooit in kennis werd gesteld van “een bijlage 40 (beslissing tot niet in overwegingneming)” voor zover een “negatieve” woonstcontrole zou hebben plaatsgevonden.

Dat een ambtshalve afvoering van een persoon uit de registers door een beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen slechts kan na een nauwgezet en omstandig onderzoek waaruit onmogelijk blijkt de nieuwe hoofdverblijfplaats van deze persoon te bepalen (artikelen 8 tot 14 KB 16 juli 1992 en nrs. 78 tot 82 – Algemene Onderrichtingen 27 april 2007). Dat dit in casu niet het geval was. Verwerende partij stelt echter in de bestreden beslissing dat het blijkbaar om een eenmalige woonstcontrole ging: “ ... Echter de woonstcontrole die werd uitgevoerd door de wijkagent blijkt negatief te zijn zodat betrokkene niet heringeschreven wordt ...”.

Vervolgens beweert verwerende partij dat er tevens geen rekening dient gehouden te worden met de overige elementen in het verzoekschrift zoals o.m. de duurzame lokale verankering van verzoekster. Doch dient verzoekster te benadrukken dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State het evenmin is uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom een aanvraag in België dient ingediend te worden als een argument om een machtiging tot een verblijf te bekomen kunnen uitmaken (Zie o.m. R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998). Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 3 januari 2000).

Bovendien is de bestreden beslissing onevenredig met de beoogde legitieme doel. De inbreuk hierop is groter dan wat noodzakelijk is voor het beoogde doel. In de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt nergens een degelijke proportionaliteitstoets of een belangenafweging vanwege verwerende partij om zodoende zijn beslissing te rechtvaardigen.

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Waar verzoekster opwerpt dat verwerende partij niet antwoordt op haar verwijzing naar artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag, d.w.z. dat ze volgens haar gerechtigd is vanuit legaal verblijf een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in België, dient de Raad op te werpen dat dit betoog feitelijke grondslag mist aangezien in de eerste bestreden beslissing kan gelezen worden: “Voor wat betreft de bewering dat het verblijfsrecht van betrokkene niet werd ingetrokken, dient er het volgende opgemerkt te worden; uit de stukken die betrokkene in bijlage bij onderhavige aanvraag voegt, blijkt dat op 01.09.2010 door de stad Antwerpen een attest van afneming werd opgemaakt. Haar verblijfskaart werd afgenomen daar zij ambtelijk werd afgeschreven bij collegiaal besluit sedert 29.07.2010 Betrokkene kan dus niet volhouden dat zij niet op de hoogte was van het feit dat zij niet langer legaal in het land verbleef. Temeer daar zij op 01.09.2010, dus op dezelfde dag dat het attest van afneming werd opgemaakt, een herinschrijving vraagt Daaropvolgend wordt er door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21.09.2010 aan de stad Antwerpen meegedeeld dat, indien de woonstcontrole positief is, zij een nieuwe bijlage 19ter mag indienen en dat als alles verder in orde blijkt, zij opnieuw in het bezit mag gesteld worden van een F-kaart. Echter, de woonstcontrole die werd uitgevoerd door de wijkagent blijkt negatief te zijn zodat betrokkene niet heringeschreven wordt. Betrokkene verblijft dus niet langer legaal op het grondgebied en dit sinds de intrekking van haar verblijfsdocument. Het is evident dat wanneer een persoon niet langer over een geldige verblijfstitel beschikt, hij/zij niet langer op legale wijze in het land verblijft aangezien hij/zij zijn/haar legaal statuut niet langer kan aantonen met een geldig document.” Verwerende partij stelt dus duidelijk dat verzoekster niet legaal op het grondgebied verblijft, waardoor zij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit en de omzendbrief van 25 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 die de technische statuutswijziging zoals voorzien in artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit nader toelicht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing verder kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. Verzoekster kan in het kader van onderhavige betwisting niet dienstig een polemieken beginnen over een woonstcontrole uitgevoerd in 2010 die negatief bleek te zijn – vaststelling die steun vindt in het administratief dossier – waardoor zij niet kon worden heringeschreven, of over het collegiaal besluit tot ambtelijke schrapping van 29 juli 2010 waarvan melding gemaakt wordt in de eerste bestreden beslissing. Deze beslissingen zijn niet meer aanvechtbaar en alleszins heeft de Raad op dit punt geen rechtsmacht. Het kwam verzoekster toe om in 2010 op actieve wijze de gang van zaken bij de bevoegde instanties aan te kaarten en niet passief akte te nemen van het feit dat ze op 1 september 2010 een bijlage 37 (attest van afneming) geldig voor acht dagen krijgt met de mededeling dat ze na een positieve woonstcontrole opnieuw zal worden ingeschreven in de bevolkingsregisters. Zij had actie dienen te ondernemen wanneer ze vaststelt dat de wijkagent niet langskomt om een woonstcontrole uit te voeren en dat ze niet opnieuw ingeschreven geraakt.

3.8. Verzoeksters overtuiging dat ze op het ogenblik van de aanvraag nog steeds beschikte over een geldig verblijfsrecht op grond van haar huwelijk maakt niet dat dit zo zou zijn, gelet op haar ambtelijke schrapping uit de bevolkingsregisters die niet gevolgd werd door een herinschrijving en zij kan zich niet dienstig beroepen op een vermelding van de geldigheidsduur op haar afgenomen F-kaart. Dat zij niet beschikt over een geldig verblijfsrecht blijkt tevens uit de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) die zich in het administratief dossier bevindt en die getroffen werd op 23 augustus 2010 op grond van artikel 42quater, §1, 2° van de Vreemdelingenwet wegens het vertrek uit het Rijk van haar Belgische echtgenoot – wat verzoekster ook bevestigt in haar verzoekschrift onder het kopje *“In feite”* – en het feit dat zowel verzoekster als haar echtgenoot van ambtswege afgevoerd zijn uit het Rijksregister, wat steun vindt in het administratief dossier. Deze beslissing blijkt niet te zijn betekend, maar zij is wel getroffen en ze dient te worden beschouwd als geldig totdat ze vernietigd wordt, quod non tot op heden.

3.9. Verzoekster stelt dat een bijlage 40 diende te worden overhandigd indien een aanvraag op grond van artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit niet voldoet aan de gestelde voorwaarden, maar zij toont niet aan welk belang zij hierbij heeft indien de motivering in dit verband kan worden teruggevonden in de eerste bestreden beslissing.

3.10. De eerste bestreden beslissing stelt, *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt een beetje Nederlands, beheerst perfect de Franse taal, is werkwillig, bezorgt niemand ook maar enige last, is zeer geliefd door haar omgeving, heeft een goede verstandhouding met de verhuurder en de burens en is nooit in aanraking gekomen met de politie) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Deze overweging is pertinent en in overeenstemming met de in de betrokken passage vermelde arresten van de Raad van State. In het arrest nr. 198.769 van de Raad van State kan duidelijk kan gelezen worden voor zowel artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet als voor artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”*

3.11. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur vereisen niet dat de verwerende partij een algemene proportionaliteitstoets of belangenafweging dient te doen indien ze de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet weerhoudt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.12. In een derde middel werpt verzoekster op, *“Schending van de redelijkheidsbeginsel, schending van de zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“a/

Verzoekster roept tevens de schending van het beginsel van de redelijkheid in.

Volgens de rechtspraak dient er onder de redelijkheidsbeginsel verstaan te worden:

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

Verweerder stelt in haar bestreden beslissing dat de socio- economische toestand van verzoekende partij, alsook haar jarenlange (wettig) verblijf geen buitengewone omstandigheden vormen en meer nog van geen enkel belang zijn.

Verzoekster verblijft nu meer dan elf jaar op het Belgisch grondgebied. Dat zij samen met haar echtgenoot haar volledig economische en sociale belangen in België heeft gevestigd. Dat verzoekster 31 jaar gewoond heeft in het land van herkomst doet hier niets meer terzake. De banden met haar familie en vrienden in het herkomstland zijn na jaren volledig vervaagd. Een eenvoudige rekensom (31 jaar t.o.v. 11 jaar) is hier niet op haar plaats.

Haar economische situatie werd nog prangender nadat haar echtgenoot weggevlucht is naar de Verenigde Koninkrijk en mijn verzoekster hier achtergebleven is met al zijn schulden. Dat zij de reis naar Marokko, het verblijf, het zoeken naar werk en alsook het instellen van een procedure bij de Belgische diplomatieke of consulaire post om terug te keren naar België uiteraard niet kan bekostigen en niet meer realistisch is. Dat haar situatie inderdaad redelijkerwijs als een buitengewone omstandigheid dient beschouwd te worden. Verzoekster vraagt zich tevens terecht af wat dan wel buitengewone omstandigheden kunnen zijn?

De bestreden beslissing gaat in tegen alle redelijkheid en is tevens niet proportioneel te noemen.

b/

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat in casu echter uit de bestreden beslissing geen antwoord werd gegeven of verzoekster onder de toepassing valt van art 25/2 KB van 08.10.1981 en de feitelijkheden in verband hiermee niet werden onderzocht. Meer bepaald of verzoekster wettelijk verblijvend was op het moment van de aanvraag.

Evenmin werd verzoekster in kennis gesteld of een betekening ontvangen van de beslissing van niet-inoverweging name (bijlage 40).

Het moge duidelijk zijn dat door het onzorgvuldig onderzoek de rechten van verdediging van verzoekende partij geschonden. Voor zover verzoekster een dergelijke beslissing zou hebben ontvangen of in kennis gesteld, dan had zij al haar rechtsmiddelen wellicht uitgeput daar zij wel degelijk op het opgegeven adres verblijft.

De gemachtigde van de Minister handelt derhalve op kennelijk onzorgvuldig manier wanneer hij beslist tot de onontvankelijkheid van de aanvraag en zich beperkt tot een onvolledige onderzoek.

Verweerder dient zijn beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden. De beslissing dient te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding. De gemachtigde van de Minister dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken tot een beslissing te komen.

Dat verzoeker, zonder twijfel, een onoverkomelijk nadeel heeft opgelopen doordat verweerder zijn onderzoek niet zorgvuldig heeft gevoerd.

Het middel is derhalve gegrond.

Het middel is gegrond.”

3.13. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.14. De eerste bestreden beslissing stelt, *Betrokkene haalt aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om terug te keren naar haar land van herkomst, waarmee zij geen enkele binding of relatie meer onderhoudt. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Immers, betrokkene zou sinds 2003 in België verblijven, en verbleef dus ruim 31 jaar in Marokko. Betrokkenes verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.*

3.15. Verzoekster herhaalt de elementen die haar zaak kenmerken maar met dit betoog, haar overtuiging dat het feit dat ze 31 jaar gewoond heeft in het land van oorsprong *“niets meer terzake [doet]”*, en haar eigen inschatting dat een terugkeer *“niet meer realistisch is”* en dat de aangevoerde omstandigheden wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn, toont ze het kennelijk onredelijk karakter van de gedane overweging niet aan. Waar ze aanvoert dat ze een terugkeer naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen niet kan bekostigen dient de Raad op te merken dat ze dit argument niet heeft ingeroepen in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Zij kan niet voor het eerst in het verzoekschrift een buitengewone omstandigheid gaan ontwikkelen die zij niet heeft aangevoerd in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

3.16. Voor wat betreft verzoeksters kritiek inzake de toepassing van artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA